

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 260.521 van 22 augustus 2024
in de zaak A. 242.746/XII-9743**

In zake: U.T.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tristan Carolus
kantoor houdend te 1090 Brussel
Odon Warlandlaan 187
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Isabelle Cooreman
kantoor houdend te 1082 Brussel
Keizer Karellaan 586, bus 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 17 augustus 2024, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de door [L.N.], [...] afdelingshoofd van het departement Omgeving, namens het Departement Omgeving, afdeling Dierenwelzijn, genomen beslissing dd. 9 augustus 2024 tot ‘Bestemming’ van 20 katten in middels beslissing met dossiernr. G-24-1370”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 augustus 2024, om 14.00 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tristan Carolus, die verschijnt voor verzoeker en advocaat Joeri Leten, die *loco* advocaat Isabelle Cooreman verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederick Ongena heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker verkrijgt op 10 november 2022 van de bevoegde minister van het Vlaamse Gewest een erkenning als hobbykweker van katten op een adres te Groot-Bijgaarden.

Na een aantal controles wordt deze erkenning op 8 februari 2024 ingetrokken met ingang van 20 mei 2024.

Deze intrekingsbeslissing die door verzoeker niet is aangevochten, is inmiddels definitief.

3.2. Inmiddels, met ingang van 11 september 2023 verkrijgt verzoeker van de bevoegde minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een erkenning voor een professionele kattenkwekerij met nr. HK 2[XXXX]8 voor een periode van maximaal 10 jaar op een adres te 1083 Brussel (Ganshoren).

3.3. Einde mei 2024 vertrekt verzoeker naar het buitenland en brengt de dieren over van het adres te Ganshoren naar het adres te Groot-Bijgaarden alwaar familieleden zich tijdens diens afwezigheid van (minstens) vier weken over de dieren zouden ontfermen.

3.4. Op 11 juni 2024 vindt, na daartoe een visitatiemachtiging te hebben bekomen, een controle plaats door de Inspectie Dierenwelzijn van de afdeling Dierenwelzijn van het departement Omgeving bij de Vlaamse overheid op het adres te Groot-Bijgaarden. Tijdens die controle worden een aantal vaststellingen gedaan die het voorwerp vormen van een aanvankelijk proces-verbaal met nr. G-24-[XX]/LiD/11-06-2024.

3.5. De controleur van de Inspectie Dierenwelzijn van de afdeling Dierenwelzijn van het departement Omgeving bij de Vlaamse overheid (hierna: de controleur dierenwelzijn) beslist op 11 juni 2024, gelet op de door haar gedane vaststellingen, om in toepassing van artikel 42, § 1, van de wet van 14 augustus 1986 ‘betreffende de bescherming en het welzijn der dieren’ (hierna: de wet van 14 augustus 1986) vijftien in de beslissing nader geïdentificeerde dieren administratief in beslag te nemen en, in afwachting van de bestemmingsbeslissing, over te brengen naar twee erkende asielen.

Deze beslissing tot inbeslagname wordt met een e-mail van 19 juni 2024 aan verzoeker bezorgd.

3.6. Van de in punt 3.5 genoemde beslissing tot inbeslagneming vordert de verzoekende partij op 26 juni 2024, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging.

Deze zaak is bij de Raad van State gekend onder het nummer G/A 242.294/VII-42.566.

Met het (tussen)arrest nr. 260.409 van 8 juli 2024 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de voornoemde beslissing.

3.7. Op 9 augustus 2024, na verzoeker op 6 augustus 2024 te hebben gehoord, beslist het afdelingshoofd van de afdeling Dierenwelzijn om met toepassing van artikel 42, § 2 van de genoemde wet van 14 augustus 1986 de eerder in beslaggenomen dieren – evenals de na de inbeslagname (op 15 juni en 1 juli 2024) nog geboren kittens –, in volle eigendom toe te wijzen aan de erkende opvangcentra waar ze op dat ogenblik verblijven. Het betreft inmiddels 20 katten waaronder de na de inbeslagname geboren kittens. Deze beslissing luidt:

“[...]

Voor 1 niet-geïdentificeerde kitten, overleden kort na de geboorte, kan er ten gronde geen beslissing genomen worden over de bestemming en is de bestemmingsbeslissing zonder voorwerp.

TOEWIJZING

Onderstaande dieren worden, in toepassing van artikel 42, §2, van de wet van 14/08/1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, in volle eigendom gegeven aan de erkende opvangcentra waar ze momenteel verblijven:

1. 967000010522122 Oreo F °03-10-'22 + 3 niet-geïdentificeerde kittens
2. 967000010585949 Agrid F °02-10-'23
3. 967000010522873 Maya F °09-02-'22
4. 967000010522624 Estelle F °04-07-'21
5. 967000010522696 Gucci F °23-09-'21
6. 967000010519308 Silver F °27-04-'20 + 4 niet-geïdentificeerde kittens geboren 15/06/2024
7. 643093330075417 Dior F °20-01-'22
8. 967000010522719 Sushi F °20-01-'22
9. 967000010585988 Picachu F °02-10-'21 + 1 niet geïdentificeerde kitten geboren 01/07/2024
10. 967000010522869 Canelle F °12-03-'23
11. 967000010522635 Pacha M °23-07-'21
12. 967000010622384 Plume F °28-02-'24

Overeenkomstig artikel 42, §5, van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, zijn betrokkenen aan de afdeling Dierenwelzijn een vergoeding verschuldigd voor de kosten verbonden aan de inbeslagname en de bestemming van de dieren.

MOTIVATIE VAN DE BESLISSING

De vaststellingen en foto's d.d. 11/06/2024 en geacteerd in PV met nr. G-24-1[XX]0/LiD/11-06-2024 die erop wijzen dat:

• Er verzaakt werd aan de ethologische en fysiologische behoeften van de katten;

- Er een gebrek is aan een correcte huisvesting en verzorging van de dieren;
- Er een gebrek is aan aandacht voor de noden van elk individueel dier;
- Er een gebrek is aan kennis betreffende het correct kweken, houden en verzorgen van katten;
- Er een gebrek is aan een gedegen fokbeleid;
- Er verzaakt werd aan de opvolging van een drachtig dier;
- Betrokkenen tegenstrijdigheden verklaren;
- Er verzaakt werd om de geldende regelgeving betreffende de identificatie, registratie en verkoop van katten op te volgen;
- [Verzoeker] op zeer grote schaal katten verkoopt, gelet op het aantal advertenties die hij hieromtrent plaatst;

De bijkomende vaststellingen, geacteerd in PV met nr. G-24-1[XX]-bis/LiD-YaT/06-08-2024, waaruit blijkt dat:

- [Verzoeker] ook na de intrekking van zijn erkenning als hobbykweker kat, bleef adverteren op de naam en adres van de inrichting in Vlaanderen;
- [Verzoeker] het niet nauw neemt met de wettelijke bepalingen inzake de identificatie en registratieplicht bij katten. Met uitzondering van 2 kittens, werden enkel kittens op zijn naam geregistreerd na een inbeslagname van deze dieren (of hun nestgenoten) door onze dienst;
- [Verzoeker] op 26/07/2024 een nieuwe advertentie plaats op 2dehands.be voor de verkoop van minimaal 2 kittens, ondanks het feit dat deze kittens op 11/06/2024 niet werden aangetroffen. Wat erop wijst dat hij ofwel elders nog katten hield op de moment van de controle, of dat hij deze kittens nadien heeft aangekocht met het doel deze te verkopen;

De dierenartsverslagen van de opvangcentra waaruit blijkt dat er verzaakt werd aan aangepaste diergeneeskundige opvolging en behandeling van individuele dieren;

Uit de historiek blijkt het recidiverende karakter van de vaststellingen van dieren die in ondermaatse omstandigheden gehuisvest en verzorgd worden, van een grootschalige handel in katten en van de onwil van [verzoeker] om te voldoen aan de geldende regelgevingen;

[Verzoeker] heeft geen gevolg gegeven aan eerder opgelegde maatregelen van de Dienst;

[Verzoeker] heeft geen geldige erkenning in Vlaanderen;

Uit het verhoor van [verzoeker] en de spontane verklaringen van [verzoeker] en [T.C.] (telefonisch) en van [M.D.] tijdens de controle waaruit blijkt dat:

- [Verzoeker] tijdens het verhoor zijn verhaal aanpast;
- [Verzoeker] tijdens het verhoor op verschillende vragen ontwijkend antwoord of geen antwoord wil of kan geven;
- [Verzoeker] de afkomst van zijn kweekkatten niet kan of wil aantonen;
- [Verzoeker] geen correct antwoord kan geven op de vraag hoeveel kattinnen er drachtig waren, waaruit blijkt dat hij geen gedegen fokbeleid voert;
- [Verzoeker] voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten, zijn katten heeft ondergebracht in de kelder bij zijn moeder en zelf voor alle materiaal

(voeding, verzorging, huisvesting) heeft gezorgd. Het gebrek aan kwalitatief nestmateriaal, geschikte rust-, krab- en klimmogelijkheden is bijgevolg zijn verantwoordelijkheid;

- [Verzoeker] valse informatie verstrekt via advertenties aan kandidaat kopers;

- [Verzoeker] een duidelijk gebrek toont aan kennis betreffende de kweek van katten en de correcte huisvesting en verzorging van deze dieren;

- [Verzoeker] valse advertenties plaatst op 2dehands.be om, naar eigen zeggen, de prijs van de katten te laten dalen. Gelet op het feit dat hij als kattenkweker als doel heeft geld te verdienen door kittens te verkopen, is het niet geloofwaardig dat hij op deze manier de prijs van Britse korthaarkatten wil laten dalen;

- [Verzoeker] zich in het verhoor ergert aan de vragen van de Dienst en zich niet bewust lijkt te zijn van de ernst van de vastgestelde feiten;

- [Verzoeker] toont geen schuldinzicht;

- [Verzoeker] zeer veel onwaarheden en tegenstrijdigheden verklaart ten opzichte van vaststellingen en de spontane verklaringen;

- o De spontane verklaring van [verzoeker] en [T.C.] dat de kat Duman (967000010420896) eigendom is van hun moeder en dat dit dier gesteriliseerd is. Op het verhoor verklaart [verzoeker] dat het dier nog niet steriel is en op zijn naam geregistreerd stond (volgens hem een eigendomsbewijs), maar ondertussen op naam van zijn broer staat;

- o De spontane verklaring van [T.C.] en [M.D.] over het feit de [T.C.] in Koksijde verblijft, wordt door [verzoeker] tegengesproken tijdens het verhoor;

- o [Verzoeker] verklaart in het verhoor dat hij geen andere keuze had dan zijn katten in de kelder van zijn ouderlijke woning onder te brengen tijdens zijn afwezigheid. Dit betreft een zeer ruime woning, waarin meerdere kamers aanwezig zijn waarin de dieren tijdelijk gehuisvest konden worden en dit in veel betere omstandigheden dan in de kelder. Ook de verklaring van [verzoeker] dat hij door plaatsgebrek de kater niet kon scheiden van de kattinnen, houdt hierdoor geen steek;

- o In zijn verhoor verklaart [verzoeker] dat de tussendeur van de 2 afgesloten ruimtes in de kelder steeds openstond zodat de katten beide ruimtes konden benutten. Volgens hem was de deur op het moment van de controle door de Dienst toevallig gesloten door een vergetelheid van zijn kleine broer. Tijdens de controle ter plaatse verklaarde [M.D.] meermaals dat deze deur zeker dicht moest blijven. Alle aangetroffen kweekkatten (met uitzondering van het moederdier met kittens) bevonden zich in deze kleinste, afgesloten ruimte van de kelder;

- o De verklaring van [verzoeker] betreffende de krabsporen in de aangetroffen dozen, kan niet als waarheid beschouwd worden aangezien de krabsporen zich aan de binnenzijde van de dozen bevonden en deze dozen gesloten op en in elkaar gestapeld waren. De aangetroffen krabsporen konden dus enkel veroorzaakt worden

door een kat die in de dozen geplaatst werd en niet langs de buitenzijde bij gebruik als krabmateriaal;

o In een telefoongesprek tijdens de controle verklaarde [verzoeker] spontaan dat hij contact had gehad met. [D.] van de Brusselse dienst Leefmilieu en dat zij hem had geïnformeerd dat Dierenwelzijn Vlaanderen de katten niet zomaar in beslag mag nemen omdat hij een erkenning heeft in Brussel, enkel bij inbreuken op de dierenwelzijnswet. Tijdens het verhoor verklaart hij echter dat. [D.] op vakantie was tijdens onze controle en hij haar pas een week later heeft kunnen contacteren;

o [Verzoeker] verklaart in zijn verhoor dat het onmogelijk is dat hij kittens heeft verkocht die niet correct werden geregistreerd in de databank CatID;

[Verzoeker] wenst de katten terug, naar eigen zeggen omwille van de emotionele band die hij en zijn familie hebben met de dieren. Echter geven talrijke vaststellingen zoals bijvoorbeeld de dieren in een kelder onderbrengen, dieren in een ruimte houden zonder daglicht, intacte mannelijke en vrouwelijke dieren samen opsluiten waardoor ongecontroleerde kweek mogelijk is, geen geschikt nestmateriaal voorzien, enz. niet de indruk dat het welzijn van de dieren van groot belang is voor hem;

De kosten voor opvang en verzorging blijven oplopen;

De dieren hebben geen reële verkoopwaarde, minstens geen waarde die in verhouding staat tot de kosten van transport, opvang, huisvesting en verzorging overeenkomstig hun ethologische en fysiologische behoeften.”

Deze bestemmingsbeslissing is de bestreden beslissing. Deze wordt nog diezelfde dag, 9 augustus 2024, aan verzoeker bezorgd zowel per gewone en per aangetekende brief, als per e-mail.

3.8. Met een beschikking van 15 juli 2024 heeft de voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, zetelend in kort geding, verzoekers burgerlijke vorderingen ertoe strekkende de verwerende partij te verplichten hangende het geding geen bestemmingsbeslissing te nemen, de verwerende partij te verbieden om te beschouwen dat de beslagbeslissing van 19 juni 2024 ten uitvoer wordt gelegd en verzoeker in het bezit te stellen van de dieren, telkens op straffe van een dwangsom van 10.000 euro per inbreuk per dag, ontvankelijk doch ongegrond bevonden en, derhalve, afgewezen. Tegen deze beschikking werd hoger beroep ingesteld.

IV. Voorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Wat de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat het niet kan worden betwist dat te dezen de uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is. Hij meent dat gelet op de gemiddelde behandelingstermijn van een zaak ten gronde, het uitgesloten lijkt dat een beroep tot nietigverklaring, zelfs een gewone vordering tot schorsing, tijdig effect zou kunnen sorteren voor verzoeker. De gemiddelde duur voor de behandeling van een vordering tot schorsing kan volgens verzoeker geenszins worden afgewacht “om zich van zijn eigen persoonlijke gezelschapsdieren te verzekeren alvorens deze worden voortverkocht door het pension aan wie ze momenteel reeds zijn toegewezen bij de bestreden beslissing”. Verzoeker is dan ook “gelimiteerd in [zijn] aanvalsmogelijkheden van de bestreden beslissing, met oog op teruggave van dieren waarmee hij een affectieve band heeft, tot het instellen van een verzoekschrift met vordering tot schorsing in UDN”. Hij zet ter adstructie uiteen dat de schorsing immers enkel uitwerking heeft voor de toekomst, wat inhoudt dat aan een reeds gedane adoptie geen keer kan worden gebracht. Enig ander rechtsmiddel zal resulteren in een uitspraak na overdracht van de dieren aan private personen. Er dient aldus zo snel mogelijk te worden gehandeld om de dieren terug te kunnen krijgen, wat een vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid verantwoordt. Verzoeker stelt dat hij “enkel [is] geïnteresseerd in het terugkrijgen van [zijn] dieren die tevens zijn eigen persoonlijke gezelschapsdieren zijn” en niet louter vervangbare kweekdieren. Dit psychologisch aspect waarmee verzoeker in wezen verwijst naar een affectieve band die hij met deze dieren heeft en de, zo stelt hij, huiselijke sfeer waarin hij (beperkt) kweekt, maakt hen dan ook individueel afzonderlijk onvervangbaar. Verzoeker geeft nog aan dat uit therapie met verzoekers psycholoog is gebleken dat het houden van katten, alsook het intensief bezig zijn met deze dieren waaruit zijn bijberoep is geboren, een goede werking heeft op verzoekers gemoed die sedert corona last van depressie begon te krijgen. Voorts doet hij nog gelden dat dieren wezens met gevoelens zijn, wat bevestiging vindt in recente (grond)wettelijke initiatieven, evenals in artikel 3.39 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek alsook in de wet van 14 augustus 1986. Dieren hebben affectieve gevoelens naar hun baas toe en zijn ‘gebonden’ aldus is het ook in hun belang dat deze terug worden gegeven aan verzoeker die, zo stelt hij, “steeds de beste zorgen voor de dieren heeft gedragen”. Voorts, zou de loutere vervanging van kweekdieren (na het onmiddellijk doen van afstand) op een goedkoper bedrag uitkomen dan het voeren van een procedure om deze dieren terug te krijgen en gedurende deze periode de bewaringskosten van het beslag te dragen, wat volgens verzoeker “te meer de onvervangbaarheid van specifiek deze dieren voor verzoeker aantoont”. Tot slot benadrukt verzoeker dat hij de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het instellen van de voorliggende vordering.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure een verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een

toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Hoewel de Raad van State geen reden ziet die ertoe noopt te besluiten dat verzoeker niet met gepaste spoed en diligentie zijn vordering heeft ingesteld eenmaal hij van de bestreden beslissing kennis heeft gekregen, volstaat dit evenwel op zich niet om de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen. Diligent optreden bij het inleiden van een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is weliswaar een noodzakelijke maar geen voldoende voorwaarde opdat aan het vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid zou zijn voldaan.

8. Bij de concrete uitwerking van de uiterst dringende noodzakelijkheid moet een verzoekende partij er zich voor hoeden dat begrip niet op een algemene wijze te omschrijven. Algemene beschouwingen die niet worden ondersteund door concrete elementen kunnen niet in aanmerking worden genomen. Het bewijs van de uiterst dringende noodzakelijkheid mag zich niet beperken tot een theoretische uiteenzetting doch vereist het aanreiken van concrete, specifieke op de verzoekende partij betrekking hebbende en verifieerbare gegevens dat zij het resultaat van de procedure tot nietigverklaring of gewone schorsingsprocedure niet kan afwachten op straffe van zich in een toestand te bevinden met ernstige, onherroepelijke schadelijke gevolgen, wat zoals hierna zal blijken, verzoeker te dezen nalaat te doen.

9. Te dezen beroept verzoeker zich ter adstructie van de uiterst dringende noodzakelijkheid op het gegeven dat zijn betrachting er “enkel” in is gelegen de dieren die inmiddels in volle eigendom zijn overgedragen aan de erkende asielcentra waar zij op dat ogenblik verbleven, terug te krijgen. Verzoeker stelt ter zake dat hij “*enkel* [is] geïnteresseerd in het terugkrijgen van [zijn] dieren die tevens zijn eigen persoonlijke gezelschapsdieren zijn” en niet “louter vervangbare kweekdieren”. Daarbij verwijst hij naar de affectieve band die hij met deze dieren heeft en de “huiselijke sfeer” waarin hij (beperkt) kweekt, wat deze

dieren dan ook, zo stelt hij, individueel afzonderlijk onvervangbaar maakt. Aldus voert verzoeker in wezen een moreel nadeel aan dat hij zou lijden indien hij de dieren niet zou kunnen recupereren.

Om de Raad van State te overtuigen over de aanwezigheid van een affectieve en emotionele band die verzoeker – erkend (weliswaar in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest) professionele beroepskweker – met de betrokken dieren claimt te hebben en die hij beschouwt als zijn persoonlijke katten, kan verzoeker er niet mee volstaan die beweerde affectieve band zonder meer te poneren. Verzoeker kan er geen genoeg mee nemen de affectieve band die hij met de dieren beweert te hebben, laat staan met elk van hen, met stelligheid te verklaren zonder zulks te illustreren of te concretiseren aan de hand van concrete, verifieerbare gegevens. Overigens maakt verzoeker, wat die affectieve band betreft, geen enkel onderscheid tussen eensdeels de inbeslaggenomen dieren (11 katten, 1 kater en (zeer) jonge kittens) en anderdeels de na de inbeslagname geboren kittens, waarvan hij tijdens de hoorzitting heeft verklaard er geen weet van te hebben dat (één van de) moederkatten drachtig was. De Raad van State kan te dezen des te meer niet worden overtuigd nu verzoekers bewering ingaat tegen de duidelijke vaststellingen in de beslagbeslissing, in de bestreden beslissing, evenals in het met het administratief dossier bijgebrachte aanvankelijk proces-verbaal van 25 juni 2024 en het bijgebrachte fotodossier waaruit alvast niet blijkt dat de katten en kittens volgens hun welzijnsbehoeften worden gehouden zoals artikel 4, § 1, van de wet van 14 augustus 1986 dat vereist; wel integendeel. Het betreft nochtans een element dat in de voorliggende beoordeling dient te worden betrokken precies omdat – zoals verzoeker in zijn uiteenzetting terecht aangeeft –, dieren niet alleen (affectieve) gevoelens hebben, doch, naar 's Raads oordeel, ook, en wel dagelijks, reële, zelfs primaire, noden inzake onder meer correcte huisvesting, welbevinden en verzorging waaraan volgens hun respectieve welzijnsbehoeften moet worden voldaan.

10. In de mate verzoeker tot slot aangeeft dat hij het advies van zijn psycholoog om katten te houden heeft gevolgd en dat het intensief bezig zijn met

die dieren een goede werking heeft op zijn gemoed, wat heeft geleid tot zijn activiteit als professioneel kweker, doet niet anders besluiten. Daarmee is in het licht van de hiervoor geschetste omstandigheden de affectieve band met specifiek deze dieren nog niet aannemelijk gemaakt noch aangetoond, evenmin als de onvervangbaarheid ervan voor verzoeker.

11. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig augustus tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Bart Tettelin,	griffier.
----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Kaat Leus